

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Miloslav Augustín**, sídlem Velký Bor 107, zast. Mgr. Bc. Martinem Kusem, advokátem se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2023, č. j. MZE-36631/2023-14142, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2024, č. j. 17 A 2/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V posuzované věci se NSS zabýval otázkou, zda správní orgány po právu zamítly žalobcovu žádost o jednotnou platbu na plochu pro rok 2022. Zejména však řešil přípustnost uplatněných kasačních námitek.

[2] Žalobce dne 10. 5. 2022 požádal o jednotnou platbu na plochu na zemědělskou půdu o výměře 155,43 ha pro rok 2022. Státní zemědělský intervenční fond (SZIF) rozhodnutím ze dne 28. 4. 2023, č. j. SZIF/2023/0353992, žalobcovu žádost zamítl podle čl. 75 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014¹ (dále jen „prováděcí nařízení“), neboť jeho žádost o dotaci pro rok 2021 byla zamítnuta pro úmyslné porušení pravidel podmíněnosti.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

¹ Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 809/2014 ze dne 17. července 2014, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém, opatření pro rozvoj venkova a podmíněnost

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou.

[5] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

[6] Konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud nezrušil prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, ale sám doplnil jeho odůvodnění. Poukázal zejména na zásadu jednotnosti správního řízení. Podle městského soudu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jednoznačně z něj vyplývá, na základě jakých skutečností a jakou úvahou žalovaný dospěl k závěru o aplikovatelnosti čl. 75 prováděcího nařízení (trojí úmyslné porušení pravidel podmíněnosti v roce 2021, přičemž porušení jednotlivých podmínek správní orgány hodnotily v nejvyšších možných stupních příslušných kritérií).

[7] Městský soud souhlasil se žalobcem, že pojem „mimořádný rozsah“ užitý v čl. 75 prováděcího nařízení je neurčitým právním pojmem. Jeho smysl však jednoznačně vyplývá ze samotného čl. 75 prováděcího nařízení. Jedná se o natolik významné porušení podmínek (nesoulad), které bez dalšího vede ke ztrátě dotace nejen v daném kalendářním roce, ale i v roce následujícím. Vodítka pro posouzení závažnosti porušení podmínek jsou obsažena v nařízení vlády č. 48/2017 Sb., o stanovení požadavků podle aktů a standardů dobrého zemědělského a environmentálního stavu pro oblasti pravidel podmíněnosti a důsledků jejich porušení pro poskytování některých zemědělských podpor (dále jen „nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti“), které provádí i prováděcí nařízení (viz § 1 uvedeného nařízení vlády), konkrétně v § 3 ve spojení s přílohami 3 a 4, které se podrobně zabývají hodnocením porušení kontrolovaného požadavku podle aktu nebo standardu. Zároveň § 4 odst. 2 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti stanoví, a to právě v návaznosti na čl. 75 prováděcího nařízení, na které prostřednictvím poznámky i odkazuje, že prvostupňový orgán neposkytne dotaci i v následujícím kalendářním roce v případě hodnocení porušení kontrolního požadavku v nejvyšších možných stupních příslušných kritérií. V tomto smyslu žalovaný pojem „mimořádný rozsah“ aplikoval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný pro posouzení věci považoval za rozhodné, že porušení podmínek podmíněnosti podle nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti v roce 2021 bylo úmyslné a dosahuje mimořádného (slovy žalobce extrémního, výjimečného, zásadního) rozsahu se zásadním dopadem na ochranu životního prostředí, ochranu vodních toků, údolních niv a břehových porostů a ochranu povrchových a podzemních vod, jenž odůvodňuje postup podle čl. 75 prováděcího nařízení.

[8] Městský soud neshledal důvodnými ani námitku dvojího penalizování za tutéž kvalifikaci a námitky, že mělo být přihlédnuto k polehčujícím a k přitěžujícím okolnostem a že sankce je pro žalobce likvidační. Připomněl, že na poskytnutí dotace není právní nárok. Jde o dobrodiní ze strany státu. Městský soud konstatoval, že žalobce v námitkách užívá pojmy, které jsou typické pro správní trestání. V případě řízení o žádosti o jednotnou platbu na plochu se však principy správního trestání neuplatňují. Správní orgán totiž nezasahuje do vlastních finančních prostředků žalobce, nýbrž upravuje výši požadované podpory od státu (či Evropské unie). Neposkytnutí (případně snížení) dotace tak nemá povahu sankce v pravém slova smyslu. Jedná se o ponechání prostředků ve státním rozpočtu. Účel neposkytnutí (případně snížení) dotace je kompenzační, nikoliv sankční.

pokračování

[9] K poukazu žalobce na čl. 40 nařízení Komise č. 640/2014² a čl. 99 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1306/2013³ městský soud uvedl, že žalobce zcela pomíjí čl. 75 prováděcího nařízení, který byl aplikován v projednávaném případě. Toto ustanovení správním orgánům neumožňuje v případě zjištění úmyslného nesouladu mimořádného rozsahu v daném kalendářním roce postupovat jinak, než žalobce zcela vyloučit ze všech plateb uvedených v čl. 92 nařízení č. 1306/2013 i v roce následujícím.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížností.

[11] V první řadě namítá, že § 4 odst. 2 nařízení pro pravidla podmíněnosti je v přímém rozporu s čl. 75 prováděcího nařízení. Podstata nařízení vylučuje, aby členské státy přijaly právní předpisy, kterými rozšiřují okruh případů, kdy je možné nepřiznat nárok na dotaci na další rok. Odkaz nařízení pro pravidla podmíněnosti na prováděcí nařízení nelegalizuje nepřipustné rozšiřování těchto případů. Správní orgány měly posuzovat, zda došlo k porušení čl. 75 prováděcího nařízení, či nikoli. Stěžovatel zdůrazňuje, že prováděcí nařízení používá pojmy nesoulad, významný nesoulad, závažný stupeň nesouladu a úmyslný nesoulad mimořádného rozsahu. Souhlasí s tím, že mimořádný rozsah je neurčitý právní pojem. Správní orgány však musí každou žádost posuzovat individuálně a podle pravidel definovaných prováděcím nařízením, nikoli formalizovaným „zaškatulkováním“ podle vnitrostátního podzákonného právního předpisu. Podle stěžovatele jde o protiústavní diskriminaci žadatelů o zemědělské dotace v České republice, neboť vláda přijala nařízení, které upravuje podmínky pro krácení přísněji než unijní nařízení. Nařízení pro pravidla podmíněnosti pracuje se zcela odlišnými pojmy než prováděcí nařízení.

[12] Stěžovatel namítá, že trojí porušení pravidel podmíněnosti (které stěžovatel nadto neuznává) automaticky neodůvodňuje závěr o úmyslném nesouladu mimořádného rozsahu. Městský soud k námitce, podle které nebyla prokázána úmyslná forma zavinění, odkázal na svůj rozsudek ze dne 21. 10. 2024, č. j. 5 A 18/2023-53 (který se týkal zamítnutí stěžovatelovy žádosti o jednotnou platbu na plochu na zemědělskou půdu pro rok 2021, *pozn. NSS*). Stěžovatel se s tímto rozsudkem neztotožňuje a doslovně dále cituje argumentaci obsaženou v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku (o níž bylo řízení vedeno pod sp. zn. 9 As 226/2024, *pozn. NSS*). V aktuálně posuzované věci stěžovatel zdůrazňuje potřebu posuzovat jeho jednání optikou toho, zda se jedná o úmyslný nesoulad mimořádného rozsahu.

[13] Stěžovatel se neztotožňuje ani se závěrem městského soudu o povaze sankce a zejména o její výši. Právní úprava upravující vyplácení dotací se řídí mimo jiné i zásadou přiměřenosti. Ke krácení dotace v plné výši by mělo docházet teprve v těch nejzávažnějších případech porušení pravidel či za zvláštních okolností. Předpokládá-li zákon správní uvážení poskytovatele dotace, musí dostát povinnosti pečlivě zvažovat intenzitu nesplnění právní povinnosti ve vztahu k negativním dopadům vyplývajícím z tohoto porušení. Z unijní

² Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014 ze dne 11. března 2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost (dále též „nařízení 640/2014“)

³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008

legislativy vyplývá, že v případě úmyslného porušení dotačních podmínek se uplatní korekce zpravidla ve výši 20 %. Správní orgány a městský soud však aprobovaly pětinasobnou korekci. Městský soud nevzal v potaz, že nepřiznání dotace je pro stěžovatele likvidační.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že vycházel z čl. 75 prováděcího nařízení. Nesoulad mimořádného rozsahu je zdokumentován v protokolu o kontrole provedené dne 23. 2. 2021, při které bylo zjištěno porušení podmínek dobrého zemědělského a environmentálního stavu DZES 1a podle přílohy č. 2 bodu 1 písm. a) nařízení pro pravidla podmíněnosti. Toto porušení bylo hodnoceno jako úmyslné v rozsahu a závažnosti převyšující hodnoty stanovené pro velkou míru porušení podle tabulky pro porušení podmínek standardu podle přílohy č. 4 bodu 1a téhož nařízení. Celkový rozsah porušení tedy v součtu výrazně převyšoval hodnoty možné míry porušení stanovených parametrů. Ustanovení § 4 odst. 2 a § 3 odst. 4 nařízení pro pravidla podmíněnosti přehledně ukazují, jak je odstupňováno hodnocení požadavků, a vylučují jakýkoli rozpor s čl. 75 prováděcího nařízení. Vnitrostátní nařízení nezprísňuje ani nerozšiřuje případy, kdy je uplatňována sankce podle čl. 75 prováděcího nařízení. Stěžovatelův případ byl mimořádně závažný. Účel neposkytnutí (případně snížení) dotace je kompenzační, nikoli sankční. Odkaz na text kasační stížnosti podané ve věci sp. zn. 9 As 226/2024 není v nyní projednávané věci relevantní.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] NSS posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že ji podala včas osoba k tomu oprávněná a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Před věcným posouzením projednávané věci je potřebné připomenout, že SZIF zjistil v roce 2021, že stěžovatel porušil tři pravidla podmíněnosti podle nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti, a to konkrétně požadavek DZES 1a (Ochranné nehnojené pásy o šíři 3 m), DZES 3a (Zacházení se závadnými látkami při ochraně vod) a požadavek PPH 1/6 (Udržování nehnojených pásů v šíři 3 m od břehové čáry povrchových vod). Porušení v případě všech tří požadavků bylo hodnoceno jako úmyslné, ve velkém rozsahu, velké závažnosti a jako neodstranitelné. Porušení podmínek mělo za následek 100% snížení požadované dotace. Proto SZIF zamítl stěžovatelovu žádost o jednotnou platbu na plochu na zemědělskou půdu pro rok 2021. Stěžovatel pak žádal o tuto platbu i pro rok 2022. Tuto žádost SZIF zamítl podle čl. 75 prováděcího nařízení.

[18] Podle tohoto ustanovení se v případech úmyslného nesouladu mimořádného rozsahu, závažného nebo trvalého charakteru příjemce kromě sankce uložené a vypočtené v souladu s čl. 40 nařízení č. 640/2014 vyloučí ze všech plateb uvedených v čl. 92 nařízení č. 1306/2013 pro následující kalendářní rok.

[19] Podle § 4 odst. 2 nařízení pro pravidla podmíněnosti SZIF neposkytne dotaci v případě hodnocení porušení kontrolovaného požadavku podle § 3 odst. 4 písm. d), a to ani v následujícím kalendářním roce. Podle § 3 odst. 1 téhož nařízení kontrolní orgán hodnotí

pokračování

porušení kontrolovaného požadavku na základě kritérií uvedených v příloze č. 3 nebo 4 k tomuto nařízení. Podle § 3 odst. 4 pak jako velké porušení hodnotí kontrolní orgán porušení a) v rozsahu středním, závažnosti velké a neodstranitelné, b) v rozsahu velkém, závažnosti střední a neodstranitelné, c) v rozsahu velkém, závažnosti velké a odstranitelné nebo d) v rozsahu velkém, závažnosti velké a neodstranitelné.

[20] Stěžovatel namítá, že správní orgány i městský soud měly v jeho případě aplikovat čl. 75 prováděcího nařízení a posoudit, zda došlo k úmyslnému nesouladu mimořádného rozsahu, či nikoli. Nemohly se spokojit s pouhým odkazem na § 4 odst. 2 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti.

[21] V tomto názoru NSS se stěžovatelem souhlasí. Konstatuje nicméně, že přesně tak správní orgány i městský soud postupovaly.

[22] Žalovaný ve svém rozhodnutí nejprve odkázal právě na čl. 75 prováděcího nařízení. Uvedl, že nesoulad mimořádného rozsahu, závažného nebo trvalého charakteru je zdokumentován v protokolech o kontrole ze dne 23. 2. 2021. Dále popsal, že standard DZES 1a byl porušen úmyslně v rozsahu a závažnosti převyšující hodnoty stanovené pro míru porušení velkou podle hodnotící tabulky pro porušení podmínek standardu podle přílohy č. 4 bodu 1a nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti (tj. celkový rozsah porušení v součtu výrazně více než 25 m a závažností danou zásahem přímo do vodního toku). Ve stěžovatelově případě šlo o vícero zjištěných hodnot na více kontrolovaných místech, v několika případech významně převyšujících maximálně stanovený rozsah 25 m (konkrétně 40 m a 150 m). Toto zjištění pak bylo shodně hodnoceno i v rámci porušení povinných požadavků na hospodaření (PPH 1/6), tedy jako nejvyšší možné porušení v rámci každého jednotlivého kritéria. U porušení standardu DZES 3a žalovaný připomněl, že porušování podmínek na ochranu vod bylo zjištěno na více než dvou zdrojích znečištění, šlo o dlouhodobé a vědomé ukládání závadných látek v blízkosti vodních toků (vzdálenost uložených závadných látek od břehových čar potoků byla 5 m, zjištěny byly zbytky krmiv, kadáver, slamatý hnůj a strouha vykopaná pro odtok hnojivky z těchto materiálů) v rozsahu a závažnosti převyšující hodnoty stanovené pro míru porušení velkou.

[23] Se stěžovatelem tedy nelze souhlasit v tom, že by správní orgány jeho případ neposuzovaly individuálně („případ od případu“) a optikou definovanou v prováděcím nařízení a že by snad daný případ pouze „formalisticky zaškatulkovaly“ pod podzákonný právní předpis (§ 4 odst. 2 nařízení pro pravidla podmíněnosti). Jinými slovy, správní orgány se nespokojily s prostým odkazem na § 4 odst. 2 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti a stěžovatelovu žádost nezamítly jen proto, že zjištěná porušení byla hodnocena jako velká podle § 3 odst. 4 písm. d) nařízení pro pravidla podmíněnosti. Podrobně popsaly skutková zjištění z provedené kontroly, která v jejich souhrnu hodnotily jako úmyslný nesoulad mimořádného rozsahu podle čl. 75 prováděcího nařízení.

[24] Není proto se třeba podrobněji zabývat námitkou, podle které je vnitrostátní právní úprava (§ 4 odst. 2 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti) v rozporu s prováděcím nařízením, které je třeba aplikovat přednostně. Jednak tuto námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě. Nicméně i při vědomí nutnosti eurokonformního výkladu vnitrostátního předpisu a přednostní aplikovatelnosti unijní úpravy obsažené v prováděcím nařízení (rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85, bod 12), nelze postupu správních orgánů ani městského soudu při hodnocení zjištěného skutkového stavu nic vytknout.

[25] Primárně totiž vycházely právě ze znění čl. 75 prováděcího nařízení a ten na stěžovatelovu věc řádně aplikovaly. Současně je nutno zdůraznit, že § 4 odst. 2 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti k provedení čl. 75 prováděcího nařízení stanoví, že v následujícím kalendářním roce nebude dotace poskytnuta v případě hodnocení porušení kontrolovaného požadavku podle § 3 odst. 4 písm. d). To popisuje situace, kdy je zjištěno maximální možné porušení všech sledovaných kritérií podle příloh č. 3 a 4 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti, tedy porušení v rozsahu velkém, závažnosti velké a neodstranitelné.

[26] NSS se shoduje s městským soudem a správními orgány v tom, že tento typ velkého porušení (tj. porušení v nejvyšších možných stupních sledovaných ukazatelů) bude zásadně odpovídat úmyslnému nesouladu mimořádného rozsahu, závažného nebo trvalého charakteru podle čl. 75 prováděcího nařízení, neboť z podstaty věci už žádné závažnější/horší/mimořádné porušení pravidel podmíněnosti nelze zjistit. Vnitrostátní právní úprava obsažená v § 4 odst. 2 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti tak není *prima facie* v rozporu s unijním předpisem (čl. 75 prováděcího nařízení). Naopak, prostřednictvím odstupňování hodnocení porušení kontrolovaných požadavků podle aktů a podle standardů v přílohách č. 3 a 4 nařízení vlády pro pravidla podmíněnosti podle jednotlivých sledovaných kritérií (závažnost, rozsah, trvání a opakovanost) a míry jejich porušení (malé, střední, velké a odstranitelné/neodstranitelné) plně vyhovuje požadavku vyjádřenému v recitálu 88 prováděcího nařízení, aby snížení a vyloučení dotací byla odstupňována podle závažnosti nesouladu (a aby současně zahrnovala i úplné vyloučení příjemce ze všech plateb uvedených v článku 92 nařízení č. 1306/2013 v následujícím kalendářním roce).

[27] Vnitrostátní právní úprava pak v tomto ohledu reaguje i na požadavek unijního zákonodárce vyjádřený v čl. 65 prováděcího nařízení, aby členské státy vytvořily systém, který zaručí účinnou kontrolu dodržování podmíněnosti a aby tento stanovil mj. kontrolní zprávy, ve kterých je uveden každý zjištěný nesoulad, včetně zhodnocení jeho závažnosti, rozsahu, trvání a opakovanosti.

[28] S ohledem na shora uvedené se proto NSS se stěžovatelem neshoduje v tom, že by vnitrostátní právní úprava byla vůči žadatelům o zemědělské dotace v České republice protiústavně diskriminační či nepřiměřeně rozšiřovala případy kompletního vyloučení z dotací i na případy méně závažných porušení pravidel podmíněnosti. Naopak, vyloučení pro další kalendářní rok výslovně spojuje jen s porušením sledovaných kritérií v nejvyšších možných stupních, ačkoli si lze představit, že i porušení nižší intenzity u jednotlivých kritérií může vést k závěru o úmyslném nesouladu mimořádného rozsahu.

[29] Poukazuje-li stěžovatel na čl. 40 nařízení č. 640/2014, ten se týká pravidel pro snížení dotace na základě zjištěného úmyslného nesouladu v daném kalendářním roce a byl aplikován v případě roku 2021. Pro nyní projednávanou věc tak není podstatný. Zamítnutí žádosti bylo plně v souladu s čl. 75 prováděcího nařízení vedle sankce uložené a vypočtené v souladu s čl. 40 nařízení č. 640/2014.

[30] Tvzení, podle kterého „nelze přijmout argumentaci městského soudu, že trojí porušení je automaticky důvodem pro závěr o existenci mimořádného rozsahu“, není řádnou kasační námitkou. Nijak totiž nereaguje na závěry městského soudu obsažené zejména v bodech 21 až 28 napadeného rozsudku. Zde městský soud shrnul skutková zjištění správních orgánů a uzavřel, že se stěžovatel dopustil trojího úmyslného porušení pravidel podmíněnosti,

pokračování

porušení jednotlivých podmínek bylo hodnoceno v nejvyšších možných stupních, dopad na ochranu životního prostředí, vodních toků, údolních niv a břehových porostů a povrchových a podzemních vod byl mimořádný a stěžovatelovo jednání úmyslné. Není proto ani pravdou, co tvrdí stěžovatel, tedy že by městský soud automaticky ztotožnil trojí porušení pravidel podmíněnosti s naplněním pojmu úmyslného nesouladu mimořádného rozsahu podle čl. 75 prováděcího nařízení.

[31] Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem městského soudu o povaze „sankce“ a o její výši. Stěžovatel dále cituje judikatorní závěry, z nichž dovozuje, že zkrácením dotace může dojít k zásahu do vlastnického práva, že se právní úprava vyplácení dotací má řídit zásadou přiměřenosti a ke krácení by mělo dojít pouze v těch nejzávažnějších případech či při zvláštních okolnostech, krácení dotace by nemělo být přepjatě formalistické. Daná argumentace je však zcela obecná a nijak nereaguje na vypořádání příslušné žalobní námitky v bodech 29 až 31 napadeného rozsudku. Není z ní zřejmé, v jakém ohledu městský soud daným judikatorním závěrům při tomto vypořádání nedostál. NSS se proto na základě takto obecných tvrzení nemůže zákonností závěrů městského soudu zabývat.

[32] Namítá-li stěžovatel, že městský soud nevzal potaz, že nepřiznání dotace je pro něj likvidační, konstatuje k tomu NSS, že tvrzení ohledně likvidačního dopadu snížení dotace ve výši 100 % uplatnil v žalobě ve zcela obecné rovině (jako prosté tvrzení). Nedoprovodil jej žádnými konkrétními tvrzeními ohledně své majetkové situace (to neučinil ani ve správním řízení). Nebylo proto úkolem městského soudu, aby se tímto tvrzením podrobněji zabýval a sám aktivně majetkové poměry stěžovatele zjišťoval. Pro vypořádání daného tvrzení plně postačují úvahy městského soudu, který vysvětlil, že snížení dotace není sankcí, neuplatní se zde tedy zásady správního trestání, a poukázal na to, že zjistí-li správní orgány úmyslný nesoulad mimořádného rozsahu, nemohou s ohledem na čl. 75 prováděcího nařízení postupovat jinak, než žadatele vyloučit ze všech plateb uvedených v čl. 92 nařízení č. 1306/2013 i v následujícím roce.

[33] Závěrem pak stěžovatel uvádí, že se neztotožňuje s rozsudkem městského soudu č. j. 5 A 18/2023-53 (na jehož závěry městský soud v nyní projednávané věci odkázal při vypořádání zcela obecné žalobní námitky neprokázání úmyslné formy zavinění). Následně pak doslovně cituje kasační stížnost proti rozsudku č. j. 5 A 18/2023-53. Tuto citaci však nelze v nyní projednávané věci považovat za přípustnou kasační námitku, neboť nijak nemíří proti důvodům napadeného rozsudku. Byť spolu obě řízení o žádostech o jednotnou platbu na plochu za rok 2021 a 2022 úzce souvisí (skutková zjištění učiněná v roce 2021 byla podkladem pro zamítnutí žádosti i v roce 2022), předmět obou řízení a zejména důvody, pro které byly obě žádosti zamítnuty, jsou odlišné. Nadto nelze pominout, že v kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 5 A 18/2023-53 stěžovatel žádné námitky proti závěrům ohledně úmyslné formy zavinění v případě jednotlivých porušení pravidel podmíněnosti neuplatnil. I v tomto ohledu se tak stěžovatelova argumentace (nadto odkazem na kasační stížnost podanou v jiné jeho věci proti jinému rozsudku městského soudu) míjí s odůvodněním nyní přezkoumávaného rozsudku městského soudu. Pouze pro úplnost pak NSS konstatuje, že žalobcovu kasační stížnost proti rozsudku městského soudu č. j. 5 A 18/2023-53 zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2025, č. j. 9 As 226/2024-42.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v kasačním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu